4 de novembre: Sant Carles Borromeo, bisbe

Text de l'Evangeli (*Jn* 10,11-16): En aquell temps, Jesús parlà així: «Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles. El qui va a jornal, el qui no és pastor ni amo de les ovelles, quan veu venir el llop les abandona i fuig; llavors el llop se n'apodera i les dispersa. És que ell va a jornal i tant se li'n dóna de les ovelles. Jo sóc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare. A més, jo dono la vida per les ovelles. Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meva veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor».

«El bon pastor dóna la vida per les ovelles»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Església celebra la santedat d'un gran pastor d'ànimes: sant Carles Borromeo, que va ser bisbe de la diòcesi de Milà. Tots hem de donar gràcies al Bon Déu perquè no ha deixat mai de proveir-nos de bons pastors. Precisament, els temps de sant Carles estaven necessitats d'una reforma profunda, sobretot en el clergat. El sant d'avui s'implicà plenament en el Concili de Trento (el concili de la "contra-reforma") i en l'aplicació dels seus decrets, particularment en la seva pròpia diòcesi.

El text de l'Evangeli d'avui senyala dues qualitats del qui és "bon pastor". En primer lloc, «el bon pastor dóna la vida per les seves ovelles» (Jn 10,11). El bon pastor no es conforma amb complir, no treballa a jornal: les ovelles són la raó de la seva vida i de la seva activitat. I, en segon lloc, per aquest mateix motiu, coneix les seves ovelles (cf. Jn 10,14).

Sant Carles Borromeo era descendent d'una família molt rica. Va renunciar a tot per a dedicar-se al servei de l'Església al 100% (no "a jornal"). Ell va resistir els diversos paranys —honors, pompa, luxes...— tan freqüents entre clergues, bisbes i cardenals d'aquelles èpoques. El seu escut duia una sola paraula: "Humilitas". Els autèntics reformadors són sants a prova de bomba...

Sant Carles no va prendre la tasca pastoral com una ocupació més entre altres: l'atenció de les ànimes i la pregària foren la seva vida. I, per això, viatjà i recorregué els territoris de la seva immensa diòcesi (que encloïa també Venècia, Suïssa...) per a conèixer la seva gent i atendre'ls. I les possibles influències degudes a la seva ascendència familiar les emprà, en tot cas, per a beneficiar els més desafavorits.

Tot el Poble fidel ha de correspondre i vetllar per aquest gran do de Déu que significa el ministeri sacerdotal. Com deia Juan Mª Vianney —el sant rector d'Ars— «el sacerdoci és l'amor del Cor de Jesús».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Així com va venir una sola vegada en carn, si traiem per la nostra part tot obstacle, a qualsevol hora i en qualsevol moment està disposat a venir de nou a nosaltres habitant espiritualment al nostre interior amb abundància de gràcia» (Sant Carles Borromeu)

- «En temps enfosquits per nombroses proves per a la comunitat cristiana, amb divisions i confusions doctrinals, Carles Borromeo no es va limitar a deplorar o condemnar, sinó que va començar a reformar la seva pròpia vida» (Benet XVI)

- «(...) El Concili de Trento (...) desvetllà dintre l'Església una reorganització remarcable de la catequesi. Va fer que molts sants bisbes i teòlegs, com sant Pere Canisi, sant Carles Borromeo (...) publiquessin molts catecismes» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 9)